

Mínusz öt szint

Írja Nemecesek Ernő

Mínusz 1.

Ezt meg kell írni, nem hiába lettem írnok, olyan szakma ez, amelyet egyes egyedül csinálnak, senki nem csodál vagy dicsér, de még csak nem is szid érte, ahogy a halált megvető tűzoltókat, a tetőfedőket vagy a rendőröket. Egyedül vagyok, és megvetném én a halált, és lennék nagyon bátor, de inkább mégsem, mert olyankor mindig Anyuka szomorú számárszemét látom magam előtt, nagyon félt engem, ezzel nem azt akarom mondani, akarom mondani, nem azt akarom írni, hogy Anyuka egy számár lenne, nem, dehogy. De amikor a sulival elmentünk az Állatkertbe, hát a simogatóban ott volt egy ilyen számár, egy nagyon hosszú fülű, nagyon bánatos számár, és mindenki a különlegesebb, kisebb vagy aranyosabb, vagy éppen egyszerre különleges, kicsi és aranyos állatokat abajgatta, a szomorú számárnak csak én jutottam, úgy túrtam bele a szőrébe, ahogy Anyuka hajába szoktam, és ő is pont úgy hajtotta hátra a fejét, hunyta le gödrös, szomorú szemét, jaj, de jólesik ez, fiam, tudod, fáj a fejem, front van. (Nota bene, aki ír, mindig az a legbátrabb, mert mások helyett csinál meg olyasmit, amit azok nem merének, de aztán elolvassák, és azt gondolják, hű, milyen bátrak lettek tőle. Lásd még Verne Gyula!!)

Este a telek hasonlított ahhoz, ahogy megszoktuk, csak az összetakolt fakerítés helyett, amiből még tüzet is lehetett rakni óvatosan, most körbe volt véve vaspalánkokkal, és mozdulatlanul álltak odabenn a markolók, amik nappal egyfolytában dolgoznak. A vaspalánkok között azért szerencsére volt egy kis rés, simán be lehetett csusszanni, és nem semmi, hogy a telek most fényben úszik, tényleg, mint egy uszoda, amelyiket fényel töltöttek fel, pedig eddig csak a két sarki lámpa fröcsögtetett valami világosságot ide. Nem csak a fény miatt látszott uszodának, tényleg kimélyítették, mint egy medencét, most vagyunk a mínusz egyediken, a földszint alatt, a tengerszint alatt. Manapság a házakat nem felfelé, hanem lefelé kezdik építeni, mintha előre egy atomtámadásra készülének, amit csak betonsilóban lehet átvészelni, kivéve, ha az ember svábbogár, az egyedfejlődés csúcsa, az ellenállóképesség csodája, hol leszünk mi a nagy eszünkkel, mikor ezek még mindig itt kolbászolnak, hadonászott Vitya bá bioszórán egy gombostűre szúrt bogárhullával.

Csele még most is fel tudott kapaszkodni a „medence” peremére, amelyik régebben a teleknek a szintje volt, de most magasra került, és előadta a műsorát, amelyet mind ismertünk, és mind szerettünk, annyira, hogy már a mi műsorunk is volt tulajdonképpen, bármelyikünk el tudta volna játszani szóról szóra, csak persze nem volt olyan csinos és kifejező arcunk meg higanymozgásunk, mint a Cselének, aki aikidóra jár, ezért mozog olyan harmonikusán, úgyhogy mégse tudta volna ezt megcsinálni bármelyikünk úgy, ahogy a Csele. De a Csele megcsinálta, talán még a szokásosnál is jobban, talán neki is az járt az eszében, hogy utoljára csinálja, ez nem lehet igaz, Csele,

utoljára, Isten veled, Szabó Lajos, ég áldjon, angyalok kísérjenek utadon, ahogy a hittantanárunk mondaná.

Első jelenet, Szabó Lajos a konyhában, rikkantotta Csele, és szemét dörzsölgetve beslattyogott a szomszéd ház falának azon négyzete elé, amelyik csempézve volt, és tényleg konyha lehetett valamikor, és Csele, vagyis Szabó Lajos csikos pizzaszámban vizet eresztett a nem létező csapból, hosszan gargarizált, kimosta a fülét, feltett kávéfőni, és bamba képpel lerogyott a nem létező székre, és egy nem létező asztalra támasztotta kezét. Remegő ujjakkal rágyújtott egy cigarettára, ez igazi volt, úgy látszik, Cselének megint sikerült csórnia az apjától, Szabó Lajos mélyet szippantott a létező cigiből, és szürcsölte nem létező kávéját, bamba arca lassanként felderült, és a cigit elnyomva, kávé kiszürcsölvé átsétált a szomszéd szoba tapétás négyszöge elé.

Második jelenet, Szabó Lajos tévézik, jelentette be Csele, és máris csipszet ropogtatott egy nem létező zacskóból, pisszenve bontotta ki a láthatatlan dobozos sört, meghúzta, büfögött egyet, szidta a magyar csapatot, az edzőket, az anyjukat, a jó édes, bűdös anyjuk nyákos vaskampóját, vagy valami ilyesmi. Csele számának csúcspontja mégis az volt, ahogy átlépett a végébe, a fal felé fordult, és iszonyú viccesen mutatta, hogy húzza le a sliccét, majd Szabó Lajos elégedetten nyögdecselve pisált, ahogy a Csele apja, míg végül megfordult (Szabó Lajos, nem a Csele apja), és mint valami képzelt spricnival, körbeforogva ellocsol mindannyiunkat, és azt ordította:

– Szabó Lajos telibe hugyoz titeket, arany gyerekeim!

És ekkor glória jelent meg a feje körül, és azt hittük, csodát látunk, de a glória össze-vissza keringett, körbepásztázott, és úgy a szemünkbe világított, azt hittük, megvakulunk.

– Az anyákat, a jó édes, bűdös anyátok nyákos vaskampóját! – ordította egy reszelős hang, ezt, vagy valami hasonlót. A biztonsági őr volt az, ő hadonászott a lámpával, hát már ilyen is van itt?, gondoltuk, és gyorsan, sorban kislisszoltunk a résen.

Mínusz 2.

Ezek tényleg nem szőröznek, esküszöm, bár esküdni nem szabad az égre, mert az Isten trónusa, sem a földre, mert az meg a lába zsámolya, mondta a hittantanár, ez benne van a Bibliában. Ezek tényleg egy egész szintet mennek lefelé minden áldott nap, állapítottuk meg, amikor körbejártuk a vaspalánkot, de alig láttunk a réseken valamit, csak szeleteket, szeletelt látvány, mint a párizsi a boltban, lehet egy kicsit több, húsz deka, huszonöt?

– Ezek nem cicóznak – mondja Boka, és ha Boka azt mondja, akkor szent igaz. Egészen körbenézte a palánkot, a magasságát is megsaccolta, és még a fogpiszkálóját is kiköpte, így csillapítja a nikotinhányát, mert ő már erős dohányos, nem semmi dolog, persze csak akkor erős dohá-

nyos, ha erősen van dohánya, de általában gyengén van eleresztve, most is, úgyhogy megkérdezi:

– Nincs valakinek egy bláza?

Csele kelletlenül elővett egy szállal, a mázlista, megint csórt az apjától, ha volna apám, ha nem ment volna el avval a kis riheronggyal, ahogy Anyuka mondaná, én is csórhátnék tőle, de hát elment, na mindegy. Leginkább Boka szívta, de aztán körbeadta, én is úgy tettem, mintha szívnam, azt kiabálták, tüdőzd le, Nemecek, tüdőzd le, ordították, és letüdöztem, pedig Anyukának megígértem, hogy nem cigizek, mert így kezdődik, először csak a cigi, aztán a lányok meg a drogok, meg ki tudja még mi, elhagyni a családot, letüdöztem, és a szemem telement könnyel, pedig nem voltam szomorú, csak fiziológiásan választottam ki bizonyos nedveket, fiziológiásan, jegyez- zétek meg ezt a szót, mondta Vitya bátya bioszórán.

– Le kell jutnunk a mínusz ötödikre, akár élve, akár hal- va, a tűzön-vízen át. Ennyivel tartozunk a teleknek! Eskü- djetek, fiúk! Íme a szent kenyér! – Bokában az a jó, hogy nemcsak sok krimit meg misztikus filmet látott, de meg is jegyzi belőlük a dumákat, és visszamondja, én nem bírom Anyuka szomorú tekintetét, ne tévézz, kisfiam, kiszívja az agyadat, majd megnézőnk valami szép, régi, fekete- fehér magyar filmet, úgyhogy csak éjszaka szököm ki néha filmet nézni, és rettegek, rajtam ne üssön.

És esküdtünk a szent kenyérre, mind egyszerre rátettük a kezünket, és elismételtük a mágikus jelszót, ezt itt nem is írhatom le, mert titkos, és a leírástól elveszti az erejét. A leírástól egyébként sok minden elveszti az erejét, amit pedig amúgy jó poénnak hinne az ember. A szent kenyér pontosan úgy nézett ki, mint egy szezámagos szelet, SESAMY SNAPS, amelyikből három darab hatvankilenc forint akciósan a sulis közelében, a Déemben, a kedven- cem, de Boka megtiltotta, hogy mi is vegyünk, ez szent- ségtörés lenne, csak ő vehet, és csak az eskütételhez. Most is széttördelte darabokra, mindenkinek jutott, és meg kel- lett várni, hogy elolvadjon, aki ropogtatni merete volna, az kap egy maflást Bokától.

– De, de, de... hogy jutunk át? – dadogta Weisz, nem mintha félt volna, egyikünk se félt, rettenthetetlenek vol- tunk.

– Ott van a biztonsági őr is – tettem hozzá, de én sem azért, mintha félnék.

– Zseblámpával – tette hozzá Kolnay, nem mintha félné.

– És pisztollyal – tette hozzá borzongva Barabás, és szerintem mind megborzongtunk, nem mintha félnénk, hanem az izgalomtól, mert ez már kész krimi.

– Kutyával őrzött terület – húzta alá ujjával a Weisz a vaspalánkra ragasztott feliratot, nem mintha nem láttuk volna mindannyian.

– Szétverem ezt a palánkot, gyáva kutyák, és beme- gyek egyedül – dühösködött Geréb, akiben könnyen fel- ment a pumpa.

– Sorsot húzunk, és akinek a rövid jut, azt szépen beemeljük a palánkon, hogy felderítse a terepet – mondta Boka, és előhúzott egy gyufásdobozt.

Persze, hogy a Kolnay húzta a rövidet, mindig ő húzza a rövidebbet, ritka szerencsétlen pali, szinte sajnáltam, egész megkönnyebbültem, de aztán a Kolnay elrikkan- totta magát:

– Közlegény, vigyázz!

Én, mint egyetlen közlegény, rögtön haptákba álltam,

és azt a parancsot kaptam, hogy derítsem fel a terepet odabenn.

– Igenis, de... – dadogtam.

– Semmi de, lelépni!

Segélykérően néztem Bokára, de ő felhúzta a szemöldö- két, és már tartotta is a bakot.

– A parancs, az parancs.

– Ez így igazságos – tette hozzá Geréb fenyegetően.

Egészen dobogott a szívem, bár az mindig dobog, csak nem ennyire, amikor felhúzódkodtam a Boka két tenye- rébe állva, és átnéztem a palánk felett.

Mínusz 3.

Tegnap már nagyon késő volt, én meg úgy kimerültem, hogy a végét le se tudtam írni. A palánkon belül, a reflek- toros verőfényben végig kellett osonni a vékony kőpere- men, a mínusz két szint mély szakadék partján, és nekem, bár nem vagyok félős, meg még mindig direkt bátorítom is magam, de mindenesetre tériszonyom van, és tudom, hogy nem szabad lenéznem, viszont nem tudom megáll- ni, hogy le ne nézzek, mintha valami vonzaná a tekintete- met odalentől, és olyankor elszédülök, és megállok és a palánkba kapaszkodom, de a palánk résein a fiúk sziszeg- ik, hogy ne szórakozz már nemecek, tovább, tovább, a bádobódéhoz kell menned, abban posztol az a mocskos személtáda, gyerünk, nemecek, ne parázz, így sziszegik, csupa kisbetűvel.

Se élő, se holt nem vagyok már, ahogy a bódéhoz érek, nagy nehezen beackolódok az árnyékos oldalára, végre úgy érzem, nem lát senki, és a fiúk elől is fedezékben vagyok, szép lassan felkúszom az ablakig, és látom az őr fejét a kékes fényben, az asztalán félig üres literes üveg, a tévében meg egy férfi és egy nő vonaglik, aztán már minden csupa rózsaszín meg szőrös, és már nem igazán érteni, mi micsoda, melyik a pasi és melyik a nő, eskü- szöm, srácok, sehol egy kutya, és tők kopasz meg öreg, meg a bajusza is őszes, és olyan kövér, hogy soha nem érne utol bennünket, és úgy horkol, mint egy állat, telje- sen beszívott, egyszerűen nincs is magánál. És amikor ezt elmondom a palánk résén át, sorra ugrálnak be a fiúk, előbb a Boka, aztán az összes többi, utoljára Geréb, aki csupa izom, és minden tornaszakkör előtt megiszik egy pohár töményre kevert szőlőcukrot, mert az felmegy az izmaiba, és még erősebb lesz tőle. Tiszta szerencse, hogy beugráltak, különben hogy mászom én ki, nem vagyok egy Geréb, és szőlőcukrom sincsen.

És állati nagyot fociztunk egy félig kiivott ásványvizes műanyagpalackkal, a melósok hagyhatták ott, a két kapu az egymással szembe fordult két gépnek a markolója, nagyon nehéz volt beletalálni, de legalább könnyű véde- ni, mert engem rögtön beraktak a kapuba, a sinter döglesz- sen meg, nemecek, védjél, mi a szörnek állsz akkor a kapuban? A végén meg kidurrant a palack, és pont engem tudott eláztatni, ahogy kivédtem, és úgy röhögtek rajtam, hogy össze-vissza görnyedeztek, és végül is örültem, hogy ilyen vicces fiú vagyok, csak fáztam egy kicsit.

Mikor már senki se bírt röhögni, akkor mondta a Cse- le, hogy azt figyeljük meg, ahogy ő holnap lesmárolja a Déemeslányt, nyílt színen, a bolt kellős közepén, ha még- se merné megtenni, mindegyikünknek csór egy szál cigit, nyugodtan számon kérhetjük, de ha meri, akkor egy egész

dobozzal összedobunk neki. És benne voltunk, bár én nagyon szeretném, ha ő vesztené, nem a cigi miatt, mert azt nem bírom, bár nem merem bevallani, és ha eláruljátok, letagadom, hanem a Déemeslány miatt.

Mínusz 4.

A harmadik szint tényleg kimaradt, nemcsak a naplóból, hanem az életünkéből is, tegnap éppen csak körbejártuk a telket, mint a kutyák, amikor szagmintával látják el, és körbepisálják a területüket, hogy minden más kutya érezze, ők itt az urak, de nem pisáltunk körbe semmit. Akkor izgalom volt, amit a Csele mondott, hogy eszünkbe sem jutott palánkot mászni, rohantunk a Déem bejáratához, úgy csináltunk, mint aki csak ott áll és vár, igaz, sokan csináltunk egyszerre úgy, mégis gyanúsak lehettünk, legalábbis nagyon néztek minket az arra járók, meg szitkozódtak, hogy nem lehet bejutni a boltba. Az az igazság, én nem nagyon láttam semmit, mert a Déemeslány pultja kicsit oldaltabb van, és az akciós plakátok meg a magasra feltornyozott samponok és hajcsatos állványok miatt nem nagyon lehetett, és a többiek is mind látni akartak, az ő válluk között és fölött és alatt tudtam csak átlesni néha.

Én a Déemeslányról ezt soha nem hinném el, nem mintha a Csele hazudna, ha tovább mondjátok neki, hogy én ilyet mondtam, akkor le is tagadom, mert ilyet tényleg nem mondtam, aki azt mondja, mondtam, éppen az hazudik. Ezzel persze nem azt akarom mondani, hogy ti hazudtok, nem is ismerlek titeket. Viszont a Déemeslány egy angyal, na nem angeológiai szempontból, mert úgy nézve, mondta a hittantanárunk, az angyaloknak nincsen emberi teste, se nem férfiak, se nem nők, a Déemeslány viszont igazán nő a körme hegyéig, amely halványlilás gyöngyház árnyalattal van lakkozva, néha ezüstmetál halványkékben vagy meggybordó alapon kicsi fehér pöttyösre, ezt tudom, mert amikor szezámmagos szeletet veszek, és visszaadja a pénzt meg a blokkot, mindig a kezét nézem, mindig csak a körmét, ha a szemébe találok nézni, mindig elkapom a szememet, pedig látom, hogy rozsdabarnára vagy oranzsra vagy halványlilára van árnyalva az is, és legalább harmincnyolc százalékkal dúsabb a szempillája, de olyan ez, mint a mínusz ötödik szint, hogy nem bír az ember nem lenézni, ha meg lenéz, akkor elszédül, és meg is kell kapaszkodnia a pultban és még inkább ez van, ha a halványlilás gyöngyházszín vagy ezüstmetál halványkék vagy meggybordó szájára nézek, a kivillanó fogakra, és a köztük tátongó mínusz öt szint mélységre. És amikor befalom a tilos szezámos szeletet, rettegve, nehogy meglássa valaki, aki beköpne a Bokának és végem lenne örökre, akkor a Déemeslány rúzsának az ízét érzem, a szent kenyér ízét, a tiltott gyümölcs ízét, gyerekek, a szerelem élettani folyamat, kémiai vegyületek idézik elő, mondta Vitya bátya bioszórán, ti most csupa fortyogó lombikok vagytok, a szerelem kémia szertárai mindannyian, ó, boldog fiatalság!, Vitya bátya néha tényleg nem tudja, miket beszél, ugyan, hol a boldogság mostanában?

Mintha egy szezámmagos szelet éles, szilánkos darabja akadt volna a torkomon, amikor magasan a fejem felett a Boka azt mondta, gyerekek, ez megcsinálta, Csele pedig vigyorogva jött ki a Déemből, és rohantunk lélekszakadva a telek felé, és közben a Csele ellihegte, hogy és akkor

megkérdeztem, kisasszony, vajon ezeknek a rúzsoknak íze is van, meg lehet-e kóstolni netántán, a Csele roppant elegánsan tudott fogalmazni, mondta is a magyartanár, Csele, belőled diplomata lesz, megeszem a kalapom, ha mégse. Szóval megkóstolhatnám-e, csak hogy tudjam, ajándékba venném, és szeretném érezni az ízét, a magáé például, ha nem csalódom, tiszta mandula, a hófehér mandulatej frissessége, elég jó az orrom az ilyesmihez, de ellenőriznem kellene, ha megbocsát, és áthajoltam a pulton, és a Déemeslány meglepetésében lehunyta a szemét, tudjátok, mint a filmekben, meglepte, hogy valaki ilyen érzékeny csokol, mint én, és ahogy távolodtam tőle, ott állt, szájára tapasztott kézzel, ámulva, és a többi vevő is ámul, és az általános ámulat közepette kitáncoltam a boltból, olyan volt, mintha egy formagyakorlatot mutattam volna be, gyerekek, ilyen az aikido, az ellenfelet a saját mozdulatába belevitt energia felhasználásával tesszük ártalmatlanná.

És nem emlékszem, hogyan repültünk át a palánkon, hogyan szaladtunk le a mélységnek támasztott létrán, csak azt látom magam előtt, amint Geréb felszalad az egyik gép végtelen hosszú, csigamenetes fűrófején, ha mind egymás nyakába állunk, mint a farkasok a malacos mesében, talán akkor se érzük fel, de Geréb felszaladt rajta, és ámulatunkra különféle lengéseket és trükköket mutatott be a magasban, mint valami légtornász. Tapsviharban törtünk ki, és újra miénk volt a telek.

És leültünk a mínusz negyedik szinten, mint valami beton-Grand Canyon mélyén, körülöttünk több ember magas vasak meredeztek, körbeadogattuk a cigarettát, Csele győzelmének cigarettáját, ha Boka kérte, nem mert nem adni belőle, pláne most, hogy tudta, hogy tudjuk, hogy van nála, hiszen mi vettük neki, mi dobtuk össze neki, rá is ment a zsebpénzem maradéka, most hónap elejéig nem tudok majd szezámmagos szeletet venni a Déemeslánytól, van persze több lány is a Déemben, de a többi nem érdekes. Bárcsak le tudnám írni, miért nem, de hát a betűk mindig a legfontosabbkor fogják menekülőre, elslisszolnak szép sorban. És most az egyszer örültem a cigarettának, mert így csak a füsttől sírtam, semmi mástól, és a fiúk nem is csúfoltak, már hozzászórtak, hogy nem bírom, á, a nemecek csupa kisbetűvel, az egy nyámnyla, azt meg igazán senki se tudhatja, ők sem, nincsen a homlokukra kiplakátolva, hogy belül éppen a Déemeslány jár a fejemben.

Nem tudtuk még, mi vár ránk holnap, az ember sose tudja, mi vár rá holnap. Néha szeretném tudni, mi vár rám holnap, kell-e készülni, fogok-e felelni, sokkal kevésbé strapálná magát az ember, ha tudná, mikor kell készülni, mikor nem, sokkal több idő jutna fontos dolgokra, de persze lehet, hogy egy idő után unalmas lenne, ha folyton pontosan tudnánk, mi vár ránk holnap.

Mínusz 5.

Ma tényleg úgy tódultunk a telekhez, mintha a saját tulajdonunkba mennénk, a mínusz ötödik szint, az már nem semmi, elértük a mélységek mélységét, és megtartottuk a telket, minden éjszaka birtokba vettük, minden éjszaka a miénk volt. Valaminek vége ez a mai nap, és valami másnak a kezdete, eljutottunk a legmélyebb pontig, és most már felfelé épül majd a ház, a mi házunk, öt szint

mélygarázs és tíz emelet szálloda, elindulunk felfelé, cél a csillagos ég. Meg voltunk bolondulva, még gyorsabban leértünk, mint tegnap, pedig szédítően ingadozott már a vaslétra, mint egy híd a légörvényben, az interneten látni klipeket, ahogy egy amerikai híd vonaglani kezd, és beledobálja az autókat a vízbe, aztán leszakad, kilengett alattunk, akár egy trópusi függőhíd, és másztunk lefelé rajta, mint a bennszülöttek, akik teljesen otthon érzik magukat a dzsungelben.

A talaj leérve kicsit bizonytalannak tűnt, de nem törődünk vele, rohantunk, mint a bennszülöttek, és csak néhány lépés után esett le, hogy csapdába kerültünk, hogy süpped a lábunk alatt, hogy már térdig vagyunk benne, és ki tudja, nem merülünk-e tovább is, ki tudja, milyen mély ez a friss beton-ág, amire nem számítottunk, és indián csatakiállításaink rögtön elhallgattak, a mély csöndben csak a kinti forgalom, és a cuppogva süllyedő lábak kísérteties zaja hallatszott. Geréb ekkor pánikba esett, minden erejével vergődni kezdett, mint egy vízbe esett légy, és közben egyre jobban süllyedt, és egyre kétségbeesetten vergődött, és látni lehetett, hogy itt ő is hiába olyan erős, amilyen, ez a süllyedés mindnyájunknál erősebb. És eszembe jutott, hogy Amerikában a maffia így tünteti el áldozatait, élve bezuttyintja őket a felhőkarcolók betonjába, ahol soha senki nem akadhat rájuk, és eszembe jutott Anyuka szomorú tekintete, és sírni tudtam volna, és sírtam is, de ha valakinek elmondjátok, letagadom.

És akkor mintha állba vágta volna, pedig nem volt ott senki, akinek bunyózni lett volna kedve, valami szinte kényszerített, hogy felemeljem a tekintetem a mínusz öt emelet magasba, és valóban, ő ott állt a reflektorfényben, kiterjesztett karral, mint egy angyal, tudtam, azért jött, hogy megmentsen minket, és felkiáltottam:

– A Déemeslány!

Boka viszont rám üvöltött, hogy nemecek, te teljesen bekattantál, soha ennyire kisbetűvel még nem mondta azt, hogy nemecek, olyan kicsi volt már, mint a tankönyvekben a lábjegyzetek, kilencpontos vagy nyolcpontos betűméret, nemecek, neked most is a Déemeslányon jár az eszed, azt hiszed, nem tudom, hogy szezámagos szeletet veszel stikában, és amikor az aprót visszakapod, hozzáér az ujjad az ujjához, ezért még számolunk, ez szentségtörés...

De ekkor torkára forrt a szó, és bámulta ő is a jelenést, a többiekkel együtt, mire megörültem, hogy mégsem örültem meg, hogy mégis eljött az angyal, és most már ők is megértik, de az angyal elkezdett mifelénk mutogatni, és egyszeriben megjelent mellette még valaki, egy biztonsági őr, de nem az öreg varacskos, akit láttam, hanem egy fiatal és izmos pasas, amennyire látni lehetett, mintha valami filmből lépett volna elő, és üvöltöni kezdett, és leadott pár lövést a pisztolyából, és kis híján bepisáltam,



egész elernyed a szorító izmom, ahogy az üvöltés és a lövések hangja ide-oda pattogott a betonteknőben, ami valaha a telek volt, a mi telkünk.

– Ezt megkeserültek, bűdös, tetves rohadékok, kicserezem a bőrtöket, szúnyoghálót csinállok belőle, meg fogtok döglenni mind egy szálíg, mint a patkányok, az anyátok se sír majd utánatok, azt se tudja, hol keressen.

És láttam a többiek arcán a rémületet, nem mintha nem lettek volna bátrak, de ilyenkor még a filmhősök is megijednek, meg kell adni, az a fiatal biztonsági őr is sok akciófilmet láthatott már, és jól meg is jegyezte a szöveget, mert fejből tudott egy csomót idézni, az angyal pedig szintén nagy tévénéző lehetett, mert büszkén ráfonódott a fiatal biztonsági őr izmos alakjára, mint egy filmhősnő, a fickót valószínűleg az öreg helyére vehették fel, rájöttek, hogy piás, vagy csak éppen most nem ő volt a soros, ezek talán váltásban dolgoznak, és ekkor magam is megdöbbentem azon, amit suttoztam:

– Vége, megállt a süllyedés!

Elképedve fordultak felém a többiek, lenéztek a lábukra, rájöttek, hogy igazat mondok, és hogy combközépnél tényleg nem merülünk tovább, aztán megint rám bámultak, a szemükben most először láttam kiírva azt, hogy NEMECSEK, így, csupa nagybetűvel, Boka pedig kiadta a parancsot:

– Hasra, laposkúszás a létráig!

Mind engedelmeskedtünk, és mint egy Normandiában partra szállt különítmény, hason vergődöttünk el a pár lépésre álló létráig, a ruhánknak vége, láttam Anyuka sírós tekintetét, hol jártál, kisfiam, tudod, mibe kerül ez nekem?, a beton jóvátehetetlenül szétmar minden szövetet, és csúszkálva kapaszkodtunk felfelé a létrán, taszigáltuk felfelé egymást, mínusz öt emelet mélyből fel, fel a csillagos égig, és a fiatal, izmos biztonsági őr visszhangosan röhögött, röhögött a csatakosan tolongó csürhén, és nevetésébe egy másik, csilingelő kacagás szövéődött, igen, a Déemeslány mulatott rajtunk, ott álltak, szőke és fekete angyal, a feneketlen mélység partján, és kiröhögtek minket, és megint úgy éreztem, hogy egy szezámagos-karamellás szelet éles darabkája akad meg a torkomon, mint egy üvegszilánk.